

4. „Ukazuje se, da škofje ne smejo terpeti, da bi orglavci igrali mehkužne in teatralične napeve. Še celó kaznujejo naj se taki, in če potem še enkrat to storé, naj se kaznujejo z zaporom“. (Zbor v Mehelnu l. 1570.)

5. V nedeljih in praznikih pri veliki maši naj pevci pojejo: *Pristop* (*Introitus*), *Gospod*, *usmili se!* (*Kyrie*) in *slavo* (*Glorijo*). Po listu naj pevski vodja (*Präcentor*) z vsem ljudstvom poje kako pobožno pesem v maternem jeziku. Po povzdigovanji naj se zopet poje kaka domača pesem. (Bresl. sinoda l. 1592.)

Tičje pismo.

Ljubi „Tovarš!“

Slišimo, da imaš opraviti z domačimi učitelji, katerim je izročena nježna človeška mladost. Znano nam je tudi, da si že večkrat spregovoril kako ljubeznjivo besedico za nas, uboge stvarice; zato te prosimo, ljubi „Tovarš“, razglasi še enkrat ta le za nas toliko važni ukaz, kateri je bil že večkrat oklican, pa se še prav malo, malo spolnuje. Glasí se od 16. jun. 1852. l. pod št. 14.164 tako le: „Povsod se je že več let kazalo, kako se množijo merčesi, kateri škodujejo polju, sadnemu drevju in vinski terti kakor tudi gozdom, in tudi letos se slišijo po deželi tožbe, koliko škode so naredile drevju gosence. To je pa posebno temu pripisovati, ker se tiči, ki se živé s temi merčesi, tako neusmiljeno zalazvajo in zatirajo, zlasti pa pevski tiči. C. k. poglavarstvo ponavlja že v starejih predpisih vterjeno prepoved, ter prepoveduje jajčica in mlade tičke iz gnjezd jemati in manje vertne in gozdne tiče o valjenju, to je, od mesca marca do konca avgusta, bodi si kakor koli, loviti in streljati. Okrajne oblastnije naj skerbno čujejo, da se ta prepoved spolnuje, in tiste, kateri ravnaajo zoper to prepoved, naj kaznuje brez milosti s primernimi policijskimi kaznimi v denarji, ali z zaporom. Verh tega naj se oistro ravna z ljudmi, kateri brez vsake pravice tiče lové, in naj več iz mladostne lahkomišljenosti zalazvajo te koristne živali. Na terjih naj se dobro skerbí, da se tiči ne prodajajo o prepovedanem času; če se

pri komu dobé, naj se mu vzamejo. Okrajne oblastnije, duhovščina, šolski učitelji in župani naj skerbé, da mladost o pravem času svaré, da naj tičev neusmiljeno ne preganja, ker to je zelo škodljivo, pa žali Bog! navadno za kratek čas pripuščeno“.

Tebi, ljubi „Tovars“,

serčno vdani

vertni tič.

Kresničice. Dokler nam solnce sreče sveti, ne manjka se nam prijatelj, ker njegova mila toplota vabi vsakega, da bi jo užival. Kakor hitro pa solnce naše sreče zaide, in pride noč nesreče s svojimi stiskami in nadlogami, pobegnejo vsi od nas, bojé se, da bi jih ljudje ne štelí k netopirjem. Čednost, odkritoserčnost in pa prijateljstvo morajo dan današnji svoje obraze pokrite nositi s pajčelonom materializma, sicer jih svet ne more terpeti med sabo. —

»Dragi sinko moj! bodi zmeren vsaki čas in pri vsaki reči, kajti zmernost je hči nebeška«, uči oče pijanec svojega mladega sinčka. Enako delajo v našem času omike in napredka tudi nekteri odgojitelji mladinski — učitelji — pozabivši zlate prislovice: »da le samo lepi zgledi mičejo v posnemanje«. —

»Deteta, ktero si težko vojaško čelado na nježno glavico posadi in s težkim vojaškim mečem rožljá, gotovo ne bode nihče zato že tudi vojakom pristeval; ravno tako si ti nikar ne domisljuj, da si že pesnik ali pa pisatelj, kedar vidiš svojo prvo literarno poskušnjo v kakem javnem listu priobčeno«. Naj bi se te resnične besede v svoje serce zapisal vsakteri mladeneč, ki je že prijel ali pa misli še prijeti za pisateljsko pero. —

ZASTAVICA.

Čvetero čerk, si čisto neenakih,
V harmoničnih je zlogih dveh, in v takih,
Da skup obá imé sta miloglasno,
Imelo kdaj ga žensko bitje krasno,
Ki mu bilá je mar zapoved sveta:
»Spoštuj preserčno mater in očeta!«
Sercé junásko tud' mu v persih bílo,
Očeta svoj'ga trinogu je sina smert rešilo.
Nje zgodbi čudni lepi in preprosti
Gotovo rad si čúdil se v mladosti. —